

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

◆ Nr. 38 / 18 august 2013 ◆

SFÂNTUL TIHON DIN ZADONSK

IUBIREA OMENEASCĂ ȘI
IUBIREA DUMNEZEIASCĂ

Vezi că omul, atunci când se unește prin nuntă cu femeia sa, își lasă tatăl,

mama, frații, surorile și pe toți prietenii și se lipește cu dragoste nefățarnică numai de femeia sa. „Pentru aceea, va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup” (Matei 19, 5), grăiește Cuvântul lui Dumnezeu. Vezi oare, creștine, ce face dragostea firească și trupească? Îndeamnă pe cel îndrăgostit să lase toate celelalte și să se lipească numai de cel iubit. De aici învață să cunoști ce este dragostea dumnezeiască; la fel se poartă și cel îndrăgostit de Dumnezeu, lasă în urmă totul: cinstea, slava, bogăția și mângâierea lumii acesteia, ca pe niște gunoaie le socotește, pentru dragostea lui Dumnezeu; toate îi sunt defăimate și i se par ca niște putreziciuni rău mirositoare. Nici viața, care îi e omului mai scumpă decât orice, nu și-o cruță. Doar spre Iubita sa Comoară

năzuiește, așa cum tinde para de foc spre înălțime; într-acolo își înalță neîncetat suspinările, dorințele, cugetările și inima sa. Acolo se întoarce, stă și trăiește cu mintea și cu inima, unde este iubita și neprețuita sa Comoară: „Căci unde este comoara lui, acolo este și inima lui” (Matei 6, 21).

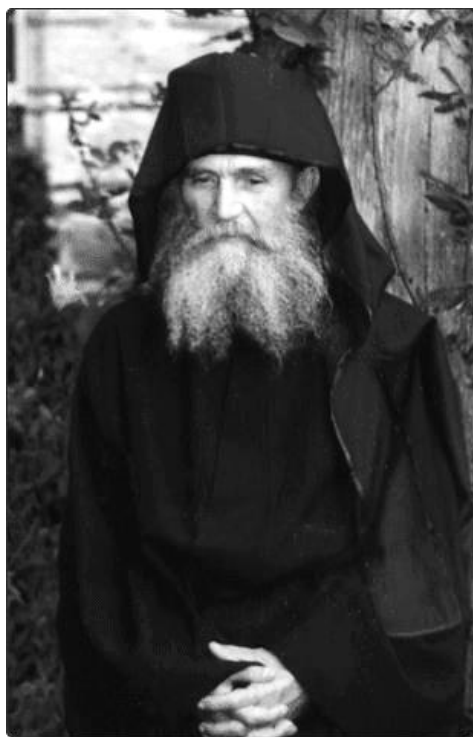
Această pildă ne învață, creștine, ce este dragostea dumnezeiască. Mulți socot că Îl iubesc pe Dumnezeu, dar în loc de aceasta au numai iubirea de această lume și astfel se amăgesc, căci dragostea dumnezeiască și iubirea lumească nu pot fi împreună în această inimă, ci se alungă una pe alta. Dacă stai să întrebi pe oricine „Iubești pe Dumnezeu?”, nimeni nu va zice ba, ci va spune: „Cum să nu-L iubesc pe Dumnezeu?”. Însă, de fapt, ei se iubesc pe sine și iubesc lumea, iar nu pe Dumnezeu.

Adevărat și vrednic de crezare este Cuvântul cel apostolesc: „Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru el” (I Ioan 2, 15). Negreșit că inima omului este la ceea ce îndrăgește. Așadar, se cuvine să ne cercetăm pe noi înșine - oare avem dragoste de Dumnezeu? - ca să nu ne amăgim cu păreri deșarte și mincinoase; și să rugăm cu osârdie pe Dumnezeu, ca El însuși să aprindă această dragoste, prin Duhul Său, în inimile noastre, ca să nu cumva să fim, în loc de iubitori de Dumnezeu, vrăjmași ai dumnezeirii, precum spune Apostolul: „Cine va voi să fie

prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu” (Iac. 4, 4).

* * *

Sursa: www.doxologia.ro,
Sfântul Tihon din Zadonsk, *Despre păcate*,
Editura Sophia, p. 143-144

PR. EFREM ATHONITUL

PUTEREA RUGĂCIUNII LUI IISUS

- ❖ Trebuie să avem luare-aminte și rugăciune. Una ajută pe cealaltă, precum se ajută mâinile una pe alta; luarea-aminte aduce rugăciunea și rugăciunea aduce luarea-aminte.
- ❖ Rugăciunea să fie spusă încontinuu, fie grăită, fie în minte; să nu se oprească niciodată; întreruperea rugăciunii și trândăvia sunt ca și când

cineva ar purta arma sa pe umăr, în vreme ce dușmanul îl ucide; pe când, dacă își ține mereu degetul pe trăgaci, îndată ce apare dușmanul el trage primul și îl omoară.

❖ Diavolul tremură la numele lui Iisus Hristos și când rugăciunea se face astfel încât cineva să înțeleagă ce a cerut, adică să fie conștient, atunci frica diavolului este mult mai mare.

❖ Spuneți rugăciunea; aceasta sfințește gura, sfințește aerul, sfințește locul în care a fost rostită.

❖ Prin citire, prin convorbiri duhovnicești, îl lovești pe vrăjmaș în cap, peste picioare, peste mâini. Prin rugăciunea minții îl lovești în inimă, de aceea și reacționează atât de cumplit.

❖ Rugăciunea să fie spusă într-una, zi și noapte, din gură, din minte, din suflet. Să nu lăsăm mintea fără ocupație, ci să lucreze la rugăciune sau la contemplare, pentru că altfel vine semănătorul cel rău și seamănă tulburare în suflet. Monahul care nu zice rugăciunea este monah doar pe dinafară.

❖ Numele lui Iisus sfințește gura, mintea și inima; diavolul se străduiește să oprească rugăciunea prin diferite griji, treburi și nevoi; după ce a fost legat, ca să zicem așa, stăpânul casei, lesne este după aceea să-și facă treaba; de aceea trebuie izgonită imediat din minte orice închipuire, orice lucru. În vremea rugăciunii, nimic să nu preocupe mintea, să nu existe nici un lucru pământesc de care mintea să se

îngrijească. Spune: „da, diavole, mâine, când îmi voi termina rugăciunea, le voi face pe toate; dar acum exist doar eu și Dumnezeu, nimic altceva“.

❖ Diavolul ia mintea și o duce unde vrea el; când mintea se întoarce, aduce în suflet toată mizeria și provoacă maladii și boală în suflet. Leacul, terapia, arma împotriva risipirii minții este trezvia. Diavolul își macină toate puterile lui ca să distrugă trezvia.

❖ Vindecarea definitivă de patimi se face prin oprirea nălucirilor, adică a risipirii minții. Păcatul nu se poate face dacă nu se primește mai întâi gândul păcatului. Mai întâi se predă omul cel lăuntric, prin nălucire, și apoi urmează păcatul din afară.

❖ Dacă mintea nu se curățește de năluciri, Dumnezeu nu scrie pe lespede minții cuvintele Sale.

❖ Diavolii pun o mulțime de piedici pentru ca omul să nu se roage, deoarece toate cursele, toate capcanele diavolilor, sunt distruse prin rugăciune.

❖ Rugăciunea este o armă atotputernică care nu lasă păcatul să se apropie. Diavolii tremură la rostirea numelui lui Iisus Hristos.

❖ Lucrarea trezviei este meșteșugul meșteșugurilor și știința științelor; e nevoie de un învățător potrivit, care să cunoască bine meșteșugul. Dar e nevoie și de ascultare deplină, întrucât, dacă pentru a învăța un meșteșug ori știință trebuie să faci ascultare către învățător, cât de multă ascultare

trebuie să faci aici, în știința duhovnicească, unde diavolul încearcă să strice, să împiedice toată lucrarea: e ca și când, de pildă, maistrul ar încerca să-l învețe pe ucenic o meserie, iar un alt maistru, de alături, se străduiește încontinuu să deformeze învățăturile primului și se silește să-l convingă pe ucenic că altfel stau lucrurile. Așadar, gândește-te acum dacă e posibil ca ucenicul să învețe vreodată meseria ascultându-l pe diavol, pe cel rățacit, fără să-l asculte întru totul pe adevăratul maistru și dascăl duhovnicesc și fără să nesocotească sfaturile diavolului.

❖ Deoarece lucrarea minții noastre nu este desăvârșită, de aceea nu

primim mângâiere duhovnicească și căutăm mângâiere prin vorba lungă, râs și întoarcere către cele din afară.

❖ O cugetare diavolească te chinuie și, dacă nu te spovedești sau nu te rogi, ca să fugă cugetarea, aceasta devine tortură; cât de înfricoșător este să fii cu diavoli!

❖ Sfinții Părinți foloseau aducerea aminte de moarte ca pe o cale de trezvie și plângeau într-una, rugându-se să nu păcătuiască. Cât trebuie să ne rugăm noi, cei bolnavi!

* * *

Sursa: www.doxologia.ro, Părintele Efrem Athonitul, *Despre credință și mântuire*, Editura Bunavestire, Galați, 2003, p. 16)

PROGRAMUL LITURGIC

- **Joi: 29 august**

08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie

→ *Tăierea cinstului cap al Sfântului Ioan Botezătorul*

- **Sâmbătă: 31 august**

18:00 – Vecernia și Litia

- **Duminică: 1 septembrie**

08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie

→ *Vindecarea lunaticului*

→ *Sfântul Cuvios Simeon Stâlpnicul și mama sa, Sfânta Cuvioasă Marta; Sfintele 40 de Mucenițe din Adrianopol*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro